

ublebes nogen ny Ret, der vilde kunne foregribe den Opfattelse, som en senere Rigsret maatte have overfor lignende konstitutionelle Spørgsmaal.

Til 3. Udvalgets Flertal (Bajer, Bojfen, Sørup og Suel) kan ikke komme bort fra den af det i forrige Samling hævdede og af Folke-thinget ved detses Afstemninger godkjendte Anskuelse, at den begaaede Formfeil, som bestaar i, at den omhandlede Transaktion er sket uden Hjemmel i Finantsloven eller en Tilleggsbevillingslov (jfr. Gul. § 49), kun kan passere efter en udtrykkelig Afstemning i Rigsdagen, og det stiller derfor nedenstaaende Ændringsforslag.

Mindretallet (Rimestad) skal med Hensyn til den af Flertallet foreslaaede Form for Dechargen ikke gjøre anden Bemærkning end, at det tillige bør udtales, at de to omtalte Retsforhold have fundet deres Paadømmelse ved Rigsretten, idet den blotte Tiltale ikke vilde være nogen endelig Afgjørelse af dem, ligesom det er korrektest, at Ordet „iøvrigt“ udgaar.

I Overensstemmelse hermed stilles to Ændringsforslag (a. og b.)

Medens jeg derhos, ligesom i Fjor, anser en udtrykkelig Sanction af Fremgangsmaaden ved Indfrielsen af Laanet af Januar 1864 for at være overflødig, skal jeg ikke gjøre Indsigelse mod en saadan, da man synes at sette saa stor Pris derpaa; men den kan formentlig ikke have det af Flertallet foreslaaede Indhold. Opfattes nemlig den paagældende Foranstaltning, som den formentlig efter sit Væsen bør, nærmest som en Omfætning af Reservecfondens og Kassebeholdningens Aktiver, synes der ikke at have været nogen Opfordring til at søge den opført paa en Tilleggsbevillingslov. For saavidt derhos Indfrielsen — nemlig for de 11 Millioners Vedkommende — er sket ved Hjælp af Reservecfondens Midler, da kan der med Hensyn til denne Transaktion, der er sket i udtrykkelig Overensstemmelse med Loven af 20de December 1873, formentlig ikke være Anledning til nogen Udtalelse. At derimod de 7,953,396 Kr. 93 Ø. ere tagne af Kassebeholdningen og ikke ligeledes tilveiebragte ved Salg af Reservecfondens Effekter, var vel ikke imod den nævnte Lovs Bud, men dog uden udtrykkelig Hjemmel deri, og der kan derfor Intet være til

Hinder for at give den en udtrykkelig Sanction. Da det nu fra alle Sider erkendes, at dette, under Hensyn til Kassebeholdningens Størrelse, var en hensigtsmæssig Fremgangsmaade, synes det naturligt at give Sanctionen i Form af en Billigelse, hvorimod Udtrykket „passerer“ neppe vilde udtrykke Tanken korrekt. Jeg skal derfor foreslaa Udtalelsen ændret som nedenfor under c. angivet.

Forfastes noget af disse Ændringsforslag, tilraader jeg at forfaste Ændringsforslaget og blive staaende ved den af det andet Thing vedtagne Form for Dechargen, der maa anses for fyldestgjørende og korrekt.

I Henhold hertil stilles følgende Ændringsforslag og Ændringsforslag til det af Landstinget den 30te November 1877 vedtagne „Forslag til Beslutning“:

Af Udvalgets Flertal (Bajer, Bojfen, Sørup og Suel):

Forslaget affattes saaledes:

„Efterat Forholdene vedrørende Frederiks-firkens Salg og Overfridelserne ved Theatret have været gjorte til Gjenstand for Tiltale ved Rigsretten, frastriver Rigsdagen sig iøvrigt med følgende Udtalelse Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1874—75:

Statsregnskabet § 10. Reservecfondens. Det passerer, at der i Henhold til Lov af 20de December 1873 er 11,000,000 Kr. til Indtægt og 18,953,396 Kr. 93 Ø. til Udgift.“

Ændringsforslag af Udvalgets Mindretal (Rimestad):

a) Efter „Tiltale“ i Linie 3 indskydes „og ere paadømte“.

b) I Linie 4 udgaar: „iøvrigt“.

c) Udtalelsen affattes saaledes:

„Det billiges, at der til den i Henhold til Lov 20de December 1873 skete Indfrielse af Laanet af Januar 1864 er af Kassebeholdningen anvendt 7,953,396 Kr. 93 Ø.“

Bajer,
Sekretær og Ordfører.

Bojfen,
Formand.

Sørup.

Suel.

Rimestad.